

Arrest

nr. 39 222 van 24 februari 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X
X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 27 november 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 19 oktober 2009 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 januari 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 februari 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. SCHEEPERS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 15 juni 2009 vraagt verzoeker de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie aan.

Op 19 oktober 2009 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd.

"In uitvoering van artikel 52, § 4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, aangevraagd op 15.06.2009 door E., G. T. (...), geboren te KUMBA, op 29.04.1982, van Kameroenese nationaliteit, geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen (1).

Reden van de beslissing (2):

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste één jaar met haar partner, zoals vereist door de wet van 15/12/1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag, of dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen, of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben, (criteria bepaald door artikel 3 van het KB van 07 mei 2008).

Betrokkene brengt als bewijs slechts enkele foto's aan waarvan de authenticiteit niet bewezen kan worden.

Er is bijgevolg niet voldaan aan de hierboven vermelde criteria.”

2. Over de rechtspleging

In het opschrift van het verzoekschrift staat ‘*verzoekschrift ter indiening van een beroep tot nietigverklaring*’, maar op pagina 3 zet verzoeker zijn ernstig en moeilijk te herstellen nadeel uiteen. Daar het beroep overeenkomstig artikel 39/79 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) van rechtswege schorsend is, dient verzoeker geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel uiteen te zetten. Daarenboven geeft verzoeker zelf aan dat hij een enkel een beroep tot nietigverklaring instelt.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 7 van het koninklijk besluit van 7 mei 2008 tot vaststelling van bepaalde uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: KB van 7 mei 2008) en van artikel 40 bis, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

3.1.1. Verzoeker stelt dat hij en zijn partner al sinds eind 2007 feitelijk samenwonen en aldus voldoen aan de vereisten van artikel 3, §1 van het KB van 7 mei 2008. Voorts stelt verzoeker dat hij zijn partner sinds midden 2007 kent, bijgevolg meer dan twee jaar. Hierop verwijst verzoeker naar een arrest van 29 januari 2009 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zonder het arrestnummer op te geven en vat hij het arrest samen. Verzoeker stelt dat in het arrest te lezen staat dat de Dienst Vreemdelingenzaken de stabiele relatie van partners niet kan ontkennen om de enkele reden dat de partners elkaar minder lang dan twee jaar kennen. Verzoeker meent dat het KB van 7 mei 2008 in strijd is met de bepalingen van artikel 40 bis van de Vreemdelingenwet. Verzoeker legt ook getuigenverklaringen neer waarin personen verklaringen afleggen omtrent de relatie van verzoeker. Verzoeker concludeert dat hij aangetoond heeft dat zijn een stabiele relatie heeft en aangezien verzoeker reeds meer dan een jaar met zijn echtgenote feitelijk samengewoond heeft voldoet hij aan de voorwaarden van artikel 40 bis van de Vreemdelingenwet.

3.1.2. Vooreerst meent de verwerende partij dat verzoekers middel onontvankelijk is, daar er geen duidelijke omschrijving gegeven wordt van de rechtsregel die geschonden wordt geacht. In ondergeschikte orde beantwoordt de verwerende partij het middel van verzoeker. Verwijzend naar een ander arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 25 juni 2009 stelt de verwerende partij dat het KB van 7 mei 2008 heel duidelijk bepaalt dat het gaat over “het elkaar kennen” hetgeen niet gelijkgesteld kan worden met het begrip “duurzame en stabiele relatie”. De verwerende partij vervolgt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris geheel terecht, binnen de hem toebedeelde bevoegdheid en met de inachtnaam van de ter zake geldende rechtsregels, in het bijzonder artikel 40 bis van de Vreemdelingenwet, beslist tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Het komt immers toe aan de vreemdeling die zich op een verblijfsrecht in functie partner die burger is van de Unie, wenst te beroepen om met alle middelen van recht het duurzaam en stabiel karakter van de relatie, zoals gedefinieerd in artikel 3 van het KB van 7 mei 2008 aan te tonen. De verwerende partij meent dat verzoeker dit niet aangetoond heeft. Voorts wijst de verwerende partij erop dat verzoeker aan zijn verzoekschrift allerlei verklaringen van een collega en een buurvrouw en foto's toevoegt, die niet voor het nemen van de bestreden beslissing werden neergelegd en waarmee de gemachtigde dan ook geen rekening kon houden.

3.1.3. De verwerende partij betwist de ontvankelijkheid van het middel omdat het onvoldoende in rechte onderbouwd is. In ondergeschikte orde beantwoordt de verwerende partij het opgeworpen middel van verzoeker. Uit de bespreking van het middel blijkt dat de exceptie van onontvankelijkheid niet kan worden aangenomen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn wettelijk toezicht niet bevoegd is om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr.101 624).

Verzoeker heeft een aanvraag ingediend tot verblijf van langer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie als partner in een duurzame relatie.

Artikel 40bis, § 2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten, voorzover het gaat om een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie die al minstens een jaar duurt, zij beiden ouder dan 21 jaar en ongehuwd zijn en geen duurzame relatie hebben met een andere persoon.

(...) De koning bepaalt bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de criteria inzake de stabiele relatie tussen de partners, bedoeld in 2°. (...)”

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de bepalingen van dit hoofdstuk die van toepassing zijn op de familieleden van de burger van de Unie die hem begeleiden of zich bij hem voegen, van toepassing zijn op de familieleden van een Belg die hem begeleiden of zich bij hem voegen.

In artikel 3 van het KB van 7 mei 2008 worden de criteria inzake het stabiel karakter van de relatie tussen de partners bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet nader bepaald. Dit artikel luidt als volgt:

“Het stabiel karakter van de relatie wordt aangetoond in de volgende gevallen :

1° indien de partners bewijzen dat zij gedurende minstens 1 jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land hebben samengewoond;

2° indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden, dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

3° indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben.”

Het komt aan de vreemdeling die zich op een verblijfsrecht in functie van een Belgische partner wenst te beroepen toe om, met alle middelen van recht, het duurzaam en stabiel karakter van de relatie, zoals gedefinieerd in artikel 3 van het koninklijk besluit van 7 mei 2008 aan te tonen.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij het indienen van zijn aanvraag de volgende documenten overlegde: een verklaring van wettelijke samenwoning opgemaakt op 1 april 2009 te Antwerpen, een ‘attestation d’identité’ een brief van de ambassade van Kameroen in België en foto’s van een relatie.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker aan de hand van een bijlage 19ter van 15 juni 2009 werd verzocht om *“binnen de drie maanden, ten laatste op 14-09-2009 de volgende documenten over te leggen: Bewijs 2 jaar regelmatige ontmoetingen.”*

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker hierna de volgende documenten voorlegde: een IBO-contract, een loonstroken voor de periode 29 juni-30 juni 2009 en een loonstrook voor de periode 1 juli-

31 juli 2009. In beide gevallen verklaart verzoeker dat het geld op de rekening van zijn partner gestort werd. Voor het overige werden er geen andere documenten neergelegd.

In tegenstelling tot wat verzoeker in zijn verzoekschrift verklaart, blijkt uit het administratief dossier niet dat verzoeker en zijn partner tenminste één jaar ononderbroken hebben samengeleefd. Uit het administratief dossier blijkt ook niet dat verzoeker en zijn partner elkaar sinds minstens twee jaar kennen. Met de enkele foto's, de loonstroken en het IBO-contract die neergelegd werden toont verzoeker niet aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 3, 3° van het KB van 7 mei 2008. Evenmin wordt aangetoond dat verzoeker en zijn partner een gemeenschappelijk kind hebben. Bijgevolg is het in casu niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op basis van de hem ter kennis gebrachte informatie oordeelde dat verzoeker niet op afdoende wijze bewezen heeft een duurzame en stabiele relatie te hebben met zijn partner.

De omstandigheid dat verzoeker bij huidig verzoekschrift stukken voorlegt die zouden aantonen dat er sprake is van een duurzame en stabiele relatie, doet geen afbreuk aan de wettigheid van de bestreden beslissing. Voor het beoordelen van de wettigheid van een bestuursbeslissing wordt rekening gehouden met de feitelijke en juridische gegevens die voorhanden zijn op het ogenblik van het nemen van die beslissing. De stukken die verzoeker voor het eerst voorlegt naar aanleiding van de procedure bij de Raad waren niet voorgelegd aan de beslissingnemende overheid en bevonden zich bijgevolg niet in het administratief dossier op het moment van het nemen van de bestreden beslissing, zodat de gemachtigde van de minister er geen rekening mee kon houden.

In de mate waarin verzoeker wetskritiek uit op de voornoemde bepalingen en meent dat er onterecht een voorwaarde wordt toegevoegd aan de wet, wordt opgemerkt dat het niet de bevoegdheid is van de Raad om hierover uitspraak te doen. Weliswaar kan de Raad rekening houdend met artikel 159 van de Grondwet nagaan of het KB van 7 mei 2008 in overeenstemming is met de wet teneinde er al dan niet toepassing van te maken.

De wetgever heeft, onder meer om te voorkomen dat schijnrelaties al te gemakkelijk aanleiding zouden geven tot enig verblijfsrecht, in de wet een aantal strenge - doch objectief verifieerbare - voorwaarden gesteld wat betreft de duur van de relatie en de verplichtingen die de partners dienen aan te gaan. Zo wordt in artikel 40 bis van de Vreemdelingenwet gesteld dat er sprake moet zijn van een duurzame en stabiele relatie die al minstens één jaar duurt. Zoals reeds vermeld wordt in het KB van 7 mei 2008 uiteengezet hoe het stabiele karakter van een relatie kan worden aangetoond. Hierbij wordt gesteld dat het stabiele karakter van een relatie onder meer kan worden aangetoond door het bewijs te leveren dat men elkaar al ten minste twee jaar kent, alsook het bewijs levert dat men regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhoudt en elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet heeft en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen. Er kan niet worden ingezien waarom het KB van 7 mei 2008 een voorwaarde zou toevoegen aan de wet. Het KB van 7 mei 2008 bepaalt heel duidelijk dat het gaat over "het elkaar kennen" hetgeen niet gelijkgesteld kan worden met het begrip "duurzame en stabiele relatie". Bijgevolg is de Raad van oordeel dat er geen reden bestaat om geen toepassing te maken van het KB van 7 mei 2008.

Waar verzoeker verwijst naar een arrest van 29 januari 2009 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waaruit blijkt dat het koninklijk besluit ondergeschikt is aan de wet en in tegenspraak zou zijn met de wet en waar gesteld wordt dat de stabiele relatie van partners niet ontkend worden om de enkele reden dat de partners elkaar minder lang dan twee jaar kennen, merkt de Raad op dat dit arrest een eenmalig arrest is en geenszins de vaste rechtspraak van de Raad reflecteert. Bovendien hebben de rechterlijke beslissingen in de huidige continentale rechtstraditie geen precedentswaarde.

Noch een schending van artikel 7 van het KB van 7 mei 2008, noch van artikel 40 bis, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet wordt aangetoond. Het middel is ongegrond.

2.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna : het EVRM).

2.2.1. Verzoeker stelt dat uit de neergelegde stukken duidelijk blijkt dat er een heel echte band bestaat tussen hemzelf en het kind van zijn partner. Het kind van verzoekers partner noemt hem ook papa. Aangezien zijn samenwoning niet nuttig kan betwist worden en aangezien het kind verzoeker als haar

vader beschouwt, meent verzoeker dat hij recht heeft op de bescherming van zijn gezinsleven zoals voorzien in artikel 8 EVRM. Verzoeker vervolgt dat het recht op eerbiediging van het familieleven ook onderschreven wordt door tal van andere nationale en internationale bepalingen zoals artikel 12 van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens, artikel 17 van het internationaal Verdrag inzake Burgerrechten en Politieke Rechten en artikel 22 van de Grondwet. Verzoeker stelt dat hij door de bestreden beslissing van zijn partner en hun kind gescheiden wordt. Dit betekent volgens verzoeker een manifeste inbreuk op zijn gezinsleven. Hierop geeft verzoeker een theoretische uitleg omtrent artikel 8 EVRM en concludeert dat de bestreden beslissing voor hem veel verstrekkender gevolgen heeft dan het beoogde doel.

2.2.2. Artikel 8 EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

"Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Er dient erop te worden gewezen dat deze verdragsbepaling erop gericht is om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven. Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens te Straatsburg blijkt dat uit artikel 8 EVRM een aantal positieve verplichtingen voor de staat voortvloeien en de overheid een effectief respect dient te betonen voor het gezinsleven. De omvang van deze positieve verplichtingen die op de overheid rusten, is evenwel afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan elke individuele zaak. Wanneer het recht op een gezins- en familieleven wordt ingeroepen in het kader van een betwisting over de verblijfswetgeving, dient geduid te worden dat de positieve verplichtingen van de overheid begrensd zijn. Een staat heeft immers het recht om de toegang tot het grondgebied te controleren. Uit artikel 8 EVRM kan geen algemene verplichting voor een staat afgeleid worden om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van partners te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM, Gül v. Zwitserland, 19 februari 1996; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Uit de bespreking hierboven blijkt dat artikel 40 bis, §2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 40 ter van de Vreemdelingenwet op een rechtmatige wijze werd toegepast. Artikel 8 EVRM kan niet worden uitgelegd als zou verzoeker op grond hiervan een verblijfsrecht kunnen erkend zien, zonder aan de in de Vreemdelingenwet gestelde voorwaarden daartoe te voldoen. Verzoeker toont ten slotte niet in concreto en in specie aan dat er sprake is van een gezinsleven dat valt onder de toepassing van 8 EVRM en toont evenmin aan dat het treffen van een bevel om het grondgebied te verlaten na de vaststelling dat hij niet op afdoende wijze aangetoond heeft een duurzame en stabiele relatie te hebben met zijn partner een disproportionele inbreuk vormt op zijn vermeend gezinsleven.

Er dient verder te worden benadrukt dat de bestreden beslissing geen absoluut verbod inhoudt om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven. Verzoeker dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het familieleven van verzoeker niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228). Bovendien, opdat een vreemdeling zich op artikel 8 van het EVRM zou kunnen beroepen, moet er immers niet alleen sprake zijn van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en diens familie, het moet ook bijzonder moeilijk zijn voor de vreemdeling om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden (VANDE LANOTTE, J. en HAECK, Y. (eds.), Handboek EVRM deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, p.754; RvS 20 juni 2008, nr. 2923 (c)). Te dezen toont verzoeker dergelijke onmogelijkheid niet aan. Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aangetoond

Artikel 22 van de Grondwet en artikel 17 van het BUPO-verdrag omvatten eveneens het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven. Zoals hoger reeds aangetoond, bij de bespreking van de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM, houdt de bestreden beslissing geen willekeurige of

onwettige inmenging in het privé- of gezinsleven van verzoeker in, zodat ook niet tot een schending van artikel 22 van de Grondwet en artikel 17 van het BUPO-verdrag kan besloten worden.

Waar verzoeker verwijst naar artikel 12 van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens, wijst de Raad erop dat dit een beginselverklaring is, aangenomen door een resolutie van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties op 10 december 1948 (A/Res. 217 (III)). Een resolutie van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties is in beginsel juridisch niet bindend. Zij heeft geen rechtstreekse werking in de Belgische rechtsorde. Verzoeker kan de rechtstreekse schending van deze verklaring noch in zijn geheel noch van bepaalde artikelen op een ontvankelijke wijze aanvoeren (RvS 7 januari 2003, nr. 126 922).

Het middel is ongegrond.

2.3. In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet.

2.3.1. Verzoeker stelt dat de voornoemde artikelen de overheid verplichten in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op afdoende wijze. Bij het nemen van een bestuursbeslissing dient de overheid rekening te houden met alle elementen, zowel in rechte als in feite. Verzoeker meent dat de bestreden beslissing daarom vernietigd dient te worden en dat de verwerende partij dient te onderzoeken of de voorwaarden van artikel 40 bis, §2 vervuld zijn.

2.3.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, die stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 52, §4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit en artikel 3 van het KB van 7 mei 2008 en naar het feit dat verzoeker niet op afdoende wijze aangetoond heeft een duurzame relatie te hebben van tenminste één jaar met zijn partner, zoals vereist door de Vreemdelingenwet. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105 103).

Waar verzoeker stelt niet akkoord te gaan met de motieven van de bestreden beslissing en stelt dat de verwerende partij had dienen te onderzoeken of hij aan de voorwaarden van artikel 40 bis, §2 van de Vreemdelingenwet voldeed, verwijst de Raad naar de bespreking van het eerste middel waarin gesteld wordt dat noch een schending van artikel 7 van het KB 7 mei 2008, noch van artikel 40 bis, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet wordt aangetoond en dat het in casu niet kennelijk onredelijk is dat de gemachtigde van de staatssecretaris van Migratie- en asielbeleid op basis van de hem ter kennis gebrachte informatie oordeelde dat verzoeker niet op afdoende wijze bewezen heeft een duurzame en stabiele relatie te hebben met zijn partner. Verzoeker brengt in het derde middel geen andere grieven aan.

Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat dit artikel de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen omschrijft. Overeenkomstig artikel 39, § 2 van de Vreemdelingenwet doet de Raad uitspraak bij wijze van arresten als annulatierechter over de overige beroepen (beroepen die niet zijn ingesteld tegen de beslissingen van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen) wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht. Met zijn betoog maakt verzoeker niet aannemelijk op welke wijze dit artikel door de bestreden beslissing geschonden is.

Het middel, zo al ontvankelijk, is ongegrond.

2.4. In een vierde middel voert verzoeker de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.4.1. Verzoeker geeft vooreerst een theoretische uitleg omtrent het zorgvuldigheidsbeginsel en stelt dat uit de stukken zeer duidelijk blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris tot zijn conclusie is gekomen op basis van een niet-correcte en gebrekkige feitenvinding. Verzoeker meent dat er geen rekening werd gehouden met de feitelijkheden in zijn voordeel.

2.4.2. Verzoeker voert tevens de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel. Hij beperkt zich echter tot een algemene argumentatie zonder evenwel aan te duiden op welke wijze de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, door het nemen van de bestreden beslissing, het zorgvuldigheidsbeginsel zou hebben geschonden (RvS 23 april 2004, nr. 130 609). Voorts laat verzoeker na aan te geven wat hij bedoelt met *“uit de bestreden beslissing blijkt dat deze beslissing werd genomen zonder rekening te houden met de feitelijkheden in het voordeel van de verzoeker.”* Het komt de Raad niet toe te raden naar wat hiermee bedoeld wordt.

2.5. Voor het overige voert verzoeker geen andere middelen aan, ook niet in de repliekmemorie.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig februari tweeduizend en tien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC